

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2136/2022
07.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Матковић-Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Весна Миљковић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, вредност предмета спора 127.016,94 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3440/21 од 08.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3440/21 од 08.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2590/2018 од 06.04.2021. године одбијен је приговор тужене да решавање спора у овој правној ствари не спада у судску надлежност. У ставу другом дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску пуномоћника тужиоца од 05.01.2021. године. У ставу трећем делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да исплати тужиоцу на име неисплаћених додатака на плату по основу приправности, за период од 01.08.2015. године закључно са 14.08.2018. године, укупан износ од 127.016,94 динара, у опредељеним износима као у овом ставу изреке, са припадајућом законском затезном каматом. У ставу четвртном одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене износе из става трећег ове пресуде у преосталом делу. У ставу петом обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3440/21 од 08.09.2021. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног

поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП и погрешне примене материјалног права, ради тумачења спорног правног питања и уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови које захтева одредба члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена накнада у виду додатка на зараду по основу приправности, у складу са одредбама члана 147а став 1. тачка 5. и тачка 4. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, бр.101/2005-64/2015), као и применом одредбе члана 12. став 1. тачка 5. подтачка 4. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.22/2015). Тужиоцу је досуђен додаток на плату поводом приправности на основу утврђене чињенице да се у утуженом периоду налазио у стању пасивног дежурства, односно приправности и да му тужена у том периоду није исплаћивала накнаду по том основу.

Имајући у виду да је о поменутом праву тужиоца одлучено применом материјалног права на начин који је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о наведеном правном питању, следи да нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Посебна ревизија не може да се изјави због битних повреда одредаба парничног поступка већ искључиво због погрешне примене материјалног права и то у корелацији са разлозима наведеним у одредби чл. 404 ст. 1 ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у складу са одредбом члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела пресуде у конкретном случају износи 127.016,94 динара. Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи

на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу одредбе члана 441. ЗПП, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијеног дела пресуде не прелази захтевани ревизијски цензус, то ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић